

Sense un gir a l'esquerra no hi haurà república catalana

written by Lluita Internacionalista | 12 de setembre de 2018

I ara, com seguim? Tothom s'ho pregunta. I el president Torra fa grans afirmacions sobre la República i primer d'octubre però no proposa cap mesura concreta de sobirania, més enllà de dir que no acatarà la sentència dels presos i preses en cas que no sigui absolutòria. Busca un acord en què es pugui refer l'autonomisme i deixar la República per a un futur incert. En boca de la gent, "construïm república", "fem república" o "som república" són expressions d'una determinació més que demostrada, però en boca del Govern i els partits que li donen suport són una perillosa cortina de fum darrere la qual es busca un compromís amb l'Estat. Una altra cosa serà que l'aparell de l'Estat rebutgi sotmetre's a un hipotètic acord polític, que no seria la primera vegada!

També els partits del Govern parlen d'ampliar la base, però aquesta mateixa necessitat que tothom comparteix, no ha de ser un argument ni per a la paràlisi ni per al retorn a l'autonomisme. Eixamplar la base no vol dir esperar un acord per dalt amb Podemos o el PSC a costa de renúncies, sinó lluitar per recuperar l'hegemonia d'esquerres al Baix Llobregat i el Vallès, amb la gent treballadora, i això només es pot fer amb polítiques clares per l'escola pública, la sanitat, els serveis socials, en defensa de salaris i pensions... Ha estat justament la política neoliberal dels governs Mas-Puigdemont-Torra la que ha allunyat la gent treballadora del procés: mantenint els concerts a l'escola privada mentre es perpetuen els barracons, privatitzant el sector social, perpetuant les llistes d'espera sanitàries, permetent l'especulació amb l'habitatge... posant en safata el discurs populista de Ciutadans.

Un any històric

L'1 i el 3 d'octubre de l'any passat van marcar un abans i un després. La gent va ser qui va assegurar el referèndum i el seu contundent resultat. Una derrota de l'Estat espanyol, amb un cost afegit per les forces repressives que van deixar més d'un miler de ferits, i unes imatges que van fer la volta al món. La vaga general, al cap de 48 hores del referèndum havia de ser el marc de la proclamació de la República, mai com aquell dia ho vam tenir tant a tocar. El rei, com a cap de l'Estat i de les forces armades, va sortir a legitimar la repressió.

Tot i la proclamació la República, pressionats per la mobilització, PDeCat i ERC van demostrar que no estan disposats a fer-la efectiva. No van oposar cap resistència al 155, van abandonar les institucions i van acatar les eleccions autonòmiques del 21D amb què l'Estat colpejat pretenia tancar ràpidament la crisi.

Amb els ostatges i els dirigents a l'exili, la vaga general del 8 de novembre va fer aparèixer la capacitat de mobilització dels CDR paralitzant carreteres, ciutats i mitjans de transport. El govern del PP aixecava el crit de guerra contra aquestes noves estructures de poder popular sorgides de primer d'octubre, que podien anar més lluny que ANC i Òmnium paralitzades i amb els dirigents a la presó. Però va mancar la continuïtat i un pla de lluita. La convocatòria electoral no va servir per tancar la crisi com esperava Rajoy, però va imposar la desmobilització abocant tots els esforços a repetir un procés electoral autonòmic acceptat per les formacions republicanes.

L'Estat necessitava reescriure l'octubre i va començar un operatiu repressiu, intentant convertir els botxins en víctimes d'un pretès odi popular: mecànics, pallassos, bombers, regidors, professorat... —aquells que semblaven pacífics el primer d'octubre— resultarien ser gent que portava al límit els professionals de la repressió, fins a humiliar els seus fills i filles a l'escola. I mentre la Guàrdia Civil

i la policia eren presentats com a víctimes, els plovien les pujades de sou, regals, vacances pagades, condecoracions...

Amb el 155 a la mà apunten els principals "culpables" que catalans i catalanes hagin protagonitzat aquell 1 i 3 d'octubre. S'incrimina la televisió pública i l'escola catalana com a responsables "d'adoctrinar" la població i es comença una segona campanya complementària. El seu argument és que el poble català sense aquest adoctrinament seria un bon súbdit de la monarquia.

Però els temps també juga en la degradació i crisi de l'Estat. Comencen a aixecar-se veus contra la monarquia i per la república arreu de l'Estat: referèndum popular a Vallecas, resolució del Parlament de Nafarroa, debat a Cantàbria. Els fets d'Alsasua tornen a posar en peu de guerra el poble basc. Dones i pensionistes mobilitzades, l'escàndol de la Manada... Gurtel i la moció de censura de Rajoy. El règim monàrquic es va debilitant entre escàndols que es tapen barroerament amb la complicitat del govern de Pedro Sánchez i el poder judicial. El PSOE, que fa seves les polítiques de defensa de l'Estat contra Catalunya o l'austeritat contra les pensions, però sap que el que està en joc és el règim, i llença llast que lliga la monarquia a Franco amb operatius com l'exhumació del cos del dictador del Valle de los Caídos, però cada joc de distracció aixeca l'oposició de sectors de l'aparell de l'Estat. La crisi s'aprofundeix.

I ara?

1. Construir un Front d'esquerres per la República Catalana.

Sobre la CUP-CC –dins la qual nosaltres participem com a LI– pesa molta responsabilitat després de les dilacions que veiem a JXC/PDeCat i ERC. Cal sortir de l'ombra del Govern i encapçalar una crida a construir un front d'esquerres per la República catalana, una proposta a Procés Constituent, Som Alternativa (Albano), sectors dels Comuns, sindicats i moviments. Ens urgeix un debat de fons, un **programa d'urgència**

per la república i un pla de lluita: habitatge, sous i pensions, escola i sanitat pública, necessitats socials... Exigint mesures de sobirania al Parlament, que s'apliquin les lleis de pobresa energètica i les altres lleis de contingut social suspeses.

2. Només polítiques d'esquerres poden eixamplar la base de la República. Ens cal impulsar el debat polític als CDR, la plataforma política i sindical que va impulsar la vaga del 3 d'octubre, en diàleg amb l'ANC i Òmnium, però no a l'espera del que facin. Un pla de mobilització que juntament amb les reivindicacions antirepressives faci seves les demandes dels sectors populars, també davant el Govern Torra. Aquesta és la veritable lluita per eixamplar la base, per guanyar a la població treballadora.

3. Mobilització permanent per aturar la repressió. Cal que el Parlament decreti l'amnistia amb llibertat pels presos i el retorn dels exiliats. Que s'obrin les presons amb el suport de manifestacions a les portes.

4. La nostra és la lluita de tots els pobles de l'Estat contra la monarquia i l'estat del 78. La lluita del poble català no pot quedar aïllada. Les lluites contra la monarquia i el règim que es comencen arreu de l'Estat són també la nostra lluita. La solidaritat entre pobles és la nostra gran aliada.